

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nos. AWB 07/44, 06/30366, 07/43 en
06/30363 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 1 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 21 december 2006 heeft de Minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 juni 2007, verzonden op 8 juni 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

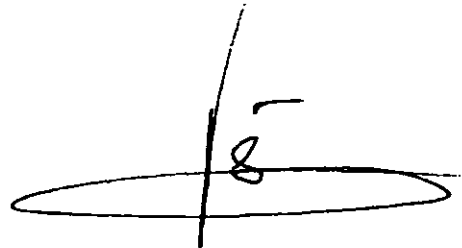
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 augustus 2007

210.

Verzonden: 9 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/44
AWB 06/30366
AWB 07/43
AWB 06/30363

V-nr(s):

uitspraak van de voorzieningenrechter ingevolge artikelen 8:84 en 8:86 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 1 juni 2007

in de zaak van

alias

verzoeker, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. F.H. Eijmaal te Maastricht,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. R.R. Berkhout.

1. Procesverloop

1.1 Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 9 juni 2006 (hierna: bestreden besluit 1) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Voorts heeft verzoeker beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 21 december 2006 inzake verzoekers ongewenstverklaring (hierna: bestreden besluit 2). Tevens heeft verzoeker verzoeken om een voorlopige voorziening gedaan.

1.2 Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het verzoek is behandeld ter zitting van 11 mei 2007. Verzoeker is niet in persoon verschenen, maar heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R. Cats, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Tevens is verschenen de partner van verzoeker, mevrouw D. Daldal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Reg.nr(s): AWB 07/44
AWB 06/30366
AWB 07/43
AWB 06/30363

---

blad 2

2. Overwegingen

2.1 Vooropgesteld wordt dat ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Volgens artikel 8:86, eerste lid, Awb kan de voorzieningenrechter, indien het verzoek een voorlopige voorziening te treffen is gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en geoordeeld wordt dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 Verzoeker heeft gesteld te zijn geboren op _____, de Turkse nationaliteit te bezitten en sedert 29 november 2000 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Verzoeker heeft op 17 december 2000 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft, na een gevolgd voornemenprocedure, op 9 juni 2006 bestreden besluit 1 genomen. Dit besluit strekt tot weigering verzoeker de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder k, van dat artikel. Daarnaast heeft verweerder besloten dat verzoeker niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 wordt verleend. Tevens heeft verweerder verzoeker ongewenst verklaard, waarbij toepassing is gegeven aan het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder c, Vw 2000. Tot slot heeft verweerder verzoeker meegedeeld dat verzoeker niet langer rechtmatig in Nederland verblijft.

2.3 Verzoeker heeft verzocht om hangende de beroepsprocedure tegen bestreden besluit 1 (AWB 06/30363), voorzover dat de afwijzing van asielaanvraag betreft, bij wege van voorlopige voorziening verwijdering uit Nederland te verbieden (AWB 06/30366). Voorts heeft verzoeker bezwaar gemaakt tegen zijn ongewenstverklaring. Bij besluit van 21 december 2006, zoals eerder vermeld bestreden besluit 2, heeft verweerder het bezwaar tegen de ongewenstverklaring ongegrond verklaard. Verzoeker heeft verzocht om hangende de beroepsprocedure tegen bestreden besluit 2 (AWB 07/43) bij wege van voorlopige voorziening uitzetting uit Nederland te voorkomen, de ongewenstverklaring op te schorten althans vooralsnog buiten effect te stellen (AWB 07/44).

2.4 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn verzoeken om een voorlopige voorziening, kort samengevat, het volgende aangevoerd. Verzoeker is van mening dat verweerder zijn asielaanvraag ten onrechte met toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, Vw 2000 heeft afgewezen, aangezien er geen sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde. Verzoeker is immers in de jaren negentig in Duitsland veroordeeld, maar hij heeft in de jaren dat hij in Nederland verblijft geen misdrijven gepleegd. Voorts heeft verweerder verzoekers vrees voor vervolging als dienstweigeraar en PKK-activist ten onrechte ongenoegzaam geacht. Verzoeker is van mening dat verweerder had dienen te onderzoeken of zijn stelling dat hij vanwege zijn dienstweigering zijn Turkse nationaliteit heeft verloren hout snijdt. Gelet op hetgeen verzoeker heeft aangevoerd ten aanzien van eerdere geweldservaringen

Reg.nr(s): AWB 07/44
AWB 06/30366
AWB 07/43
AWB 06/30363

blad 3

en zijn achtergrond kan van verzoeker niet gevergd worden dat hij zich wendt tot de Turkse autoriteiten voor herkrijging van zijn nationaliteit. Tot slot heeft verzoeker een beroep gedaan op het traumabeleid.

Met betrekking tot de ongewenstverklaring heeft verzoeker zich op het standpunt gesteld dat verweerder niet met concrete feiten heeft onderbouwd dat verzoeker in Nederland een gevaar voor de openbare orde vormt. Verweerder heeft de ongewenstverklaring slechts gebaseerd op de Duitse veroordelingen. In Duitsland heeft verzoeker een zogenaamde Jugendstraf opgelegd gekregen, daterend uit de tijd dat verzoeker minderjarig was. Aangezien verzoeker inmiddels dertig jaar oud is en in Nederland de strafrechtelijke bejegening en beoordeling van Opiumdelicten aanzienlijk milder zijn dan in Duitsland, had verweerder niet tot zijn besluit kunnen komen. Voorts woont verzoeker al enkele jaren in Nederland samen met en een uit haar geboren kind. Op 17 juli 2005 zijn verzoeker en islamitisch gehuwd. Er is derhalve sprake van schending van artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), aldus verzoeker.

2.5 De voorzieningenrechter neemt, in het licht van de aangevoerde gronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000.

Krachtens het derde lid van artikel 67 Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 Vw 2000 geen rechtmatig verblijf hebben.

2.6 Allereerst overweegt de voorzieningenrechter ten aanzien van de ongewenstverklaring bij bestreden besluit 2 dat tussen partijen niet in geschil is dat verzoeker geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland als bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a tot en met e, dan wel l, Vw 2000. Dat brengt met zich dat ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 verzoeker ongewenst kan worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.7 Het beleid van verweerder inzake de ongewenstverklaring was ten tijde van het bestreden besluit opgenomen in paragraaf B1/2.2.4.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Volgens dit beleid is onder meer sprake van gevaar voor de openbare orde in gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, aldus het beleid. Voorts blijkt uit het beleid dat bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang dat uit het oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. De voorzieningenrechter acht dit beleid niet onredelijk.

2.8 Niet in geschil is dat verzoeker in Duitsland binnen een periode van vijf jaar is veroordeeld wegens het plegen van drie misdrijven. Uit een strafmaatvergelijking door een Officier van Justitie van het Arrondissementsparket 's-Gravenhage is gebleken dat aan verzoeker, mede gelet op het feit dat verzoeker bij het plegen van het tweede feit recidivist

Reg.nr(s): AWB 07/44
AWB 06/30366
AWB 07/43
AWB 06/30363

blad 4

is, in Nederland een gevangenisstraf van 36 maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk, zou zijn opgelegd.

2.9 Verweerder heeft in bestreden besluit 2 aangegeven dat uit artikel 3.86, derde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) blijkt dat verweerder bevoegd is om verzoeker op grond van in het buitenland gepleegde strafbare feiten in Nederland ongewenst te verklaren. Voorts heeft verweerder zich in bestreden besluit 2 op het standpunt gesteld dat geen sprake is van schending van het bepaalde in de artikelen 3 en 8 EVRM.

2.10 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter ontbeert bestreden besluit 2 een voldoende draagkrachtige motivering, nu artikel 3.86, derde lid, Vb 2000 ziet op de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000. Reeds hierom is de voorzieningenrechter van oordeel dat het beroep geregistreerd onder nummer AWB 07/43 gegrond dient te worden verklaard en bestreden besluit 2 voor vernietiging in aanmerking komt.

Verweerder heeft ter zitting, naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht, aangegeven dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 67 Vw 2000 (Memorie van Toelichting, Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 66) blijkt dat onder een onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis tevens moet worden verstaan een onherroepelijk geworden buitenlands vonnis. De voorzieningenrechter volgt verweerder in zijn betoog dat er, gelet hierop, aanleiding bestaat voor de voorzieningenrechter om de rechtsgevolgen van bestreden besluit 2 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, Awb in stand te laten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan verweerder in zijn standpunt, dat door verzoeker ter zitting niet is weersproken, worden gevolgd, nu op voorhand vaststaat dat verweerder, gevolg gevend aan de opdracht een nieuw besluit te nemen, geen andere beslissing zal nemen dan die waartoe het te vernietigen bestreden besluit reeds strekt.

De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat verweerder in bestreden besluit 2 terecht geen schending van het bepaalde in de artikelen 3 en 8 EVRM heeft aangenomen. Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij vreest voor een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, overweegt de voorzieningenrechter dat, los van het feit dat het hier een asielgerelateerde beroepsgrond betreft, niet is gebleken dat verzoeker te vrezen heeft voor vervolging door de Turkse autoriteiten.

Met betrekking tot artikel 8 EVRM overweegt de voorzieningenrechter dat uit vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de eerste vraag die in het onderhavige geval positief dient te worden beantwoord is of sprake is van een zodanige band tussen verzoeker en zijn partner dat deze een normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt. Gelet op hetgeen verzoeker en zijn partner in dit verband hebben aangevoerd, acht de voorzieningenrechter het begrijpelijk dat zij van mening zijn dat zij een sterke band met elkaar hebben en in een moeilijke situatie verkeren, maar dat, toetsend aan voornoemd objectief juridisch criterium, geconcludeerd dient te worden dat de band tussen verzoeker en zijn partner niet een normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt. De voorzieningenrechter acht bij dit oordeel van belang dat hetgeen verzoeker in zijn beroepsgronden heeft aangevoerd enkel een (summiere) herhaling is van hetgeen verzoeker en zijn partner in bezwaar naar voren hebben gebracht. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder in bestreden besluit 2 genoegzaam gemotiveerd dat en waarom een beroep op het bepaalde in artikel 8 EVRM niet tot de conclusie kan leiden dat verzoeker niet ongewenst verklaard had mogen worden.

Reg.nr(s): AWB 07/44
AWB 06/30366
AWB 07/43
AWB 06/30363

---

blad 5

2.11 Ten aanzien van bestreden besluit 1 overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

In haar uitspraak van 6 juli 2006 (kenmerk 200510434/1, JV 2006/347) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), voorzover van belang voor onderhavig geschil, geoordeeld dat het gevolg dat artikel 67, derde lid, Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang zij voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, heeft hij, zolang deze ongewenst is verklaard, derhalve geen belang, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel intrekking van zodanige vergunning is, bij samenloop daarvan met een besluit waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, derhalve eerst aan de orde, indien laatstvermeld besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven, aldus de Afdeling.

Weliswaar heeft de voorzieningenrechter op grond van vorenstaande overwegingen verzoekers beroep gericht tegen de ongewenstverklaring gegrond verklaard, maar nu daarbij tevens is geoordeeld dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand blijven, duurt de ongewenstverklaring naar het oordeel van de voorzieningenrechter nog voort. Verzoeker heeft, onder verwijzing naar de hiervoor vermelde uitspraak van de Afdeling, derhalve geen belang bij het door hem ingestelde beroep tegen bestreden besluit 1, waarbij zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen.

2.12 Op grond van het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat het beroep gericht tegen bestreden besluit 2 gegrond dient te worden verklaard. Dienovereenkomstig zal onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak worden gedaan, omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Bestreden besluit 2 zal worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in artikel 7:12 Awb, maar daarbij zal worden bepaald dat de rechtsgevolgen van dit besluit in stand blijven. De voorzieningenrechter acht geen termen aanwezig voor een voorlopige voorziening. Er is aanleiding voor een proceskostenveroordeling en de voorzieningenrechter zal bepalen dat het betaalde griffierecht dient te worden vergoed. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het verzoek- en beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

2.13 Voorts is de voorzieningenrechter op grond van het voorgaande van oordeel dat het beroep gericht tegen bestreden besluit 1 niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Tevens zal onmiddellijk uitspraak worden gedaan in de hoofdzaak. De voorzieningenrechter acht geen termen aanwezig voor een voorlopige voorziening en voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep met reg.nr. AWB 07/43 gegrond en vernietigt het bestreden besluit 2;

Reg.nr(s): AWB 07/44
 AWB 06/30366
 AWB 07/43
 AWB 06/30363

blad 6

bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit 2 geheel in stand blijven;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening met reg.nr. AWB 07/44 af;

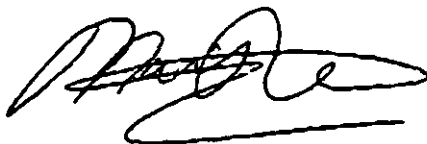
veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan verzoeker dient te betalen;

veroordeelt de Staat der Nederlanden als rechtspersoon tot vergoeding aan verzoeker van het betaalde griffierecht ad € 141,-;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening met reg.nr. AWB 06/30366 af;

verklaart het beroep met reg.nr. AWB 06/30363 niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 1 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.P.J. Tillie, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voorzover daarbij is beslist op het verzoek om een voorlopige voorziening, geen hoger beroep instellen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij is beslist op het beroep, hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

08 JUNI 2007

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
 TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01
 E-MAIL: info@bkw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHEL PESTMAN
 CHRISJE ZIJUR
 FLIP SCHÖLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 DR. BART STAPERT
 LAURA JANSSEN
 MARTEN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAXIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE ESSENBURG
 JASPER PALW
 NIELS VAN WERSCH
 MARIËKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 SUUS HOPMAN

ADVOCATEN
 PROF. HANS ULRICH LESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLLEKAMPÉA
 PROF. TIES PRAKKEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 JUL 2007	
ZAKNR.	4680
AAN:	VI
BEHANDELD DOOR:	PAR:

2477 - A

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag
per falk koerier

Tevens per fax: 070 36 51 380Aantal pagina's: 15

Amsterdam, 6 juli 2007
 Onze ref. 20070677.MW/ew

Direct tel.nr: 020 344 62 42

Direct faxnr: 020 344 62 02

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / Staatssecretaris van Justitie

Geachte college,

Namens mijn cliënt de heer (verder: appellant), geboren en van Turkse nationaliteit, wonende te voor deze zaak woonplaats kiezende te Amsterdam aan de Keizersgracht 560-562 op het kantoor van zijn advocaat mr. M.F. Wijngaarden (ondergetekende), die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep, middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift,

kom ik hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 1 juni 2007, verzonden op 8 juni 2007 (kenmerk AWB 07/43), genomen in beroep tegen het besluit van de Minister van Justitie (verder: verweerder) van 21 december 2006, waarbij appellants bezwaar tegen zijn ongewenstverklaring ongegrond is verklaard.

Een kopie van de uitspraak van de rechtbank wordt hierbij overgelegd als bijlage 1.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

6 juli 2007, pagina 2

Namens appellant verzoek ik hierbij het verschuldigde griffierecht af te schrijven van de rekening-courant van het kantoor van ondergetekende bij uw Afdeling.

Appellant kan zich met deze uitspraak van de rechtbank en de gronden waarop zij berust niet verenigen, en komt daarvan deswege in hoger beroep. Tegen de uitspraak van de rechtbank worden, na een korte inleiding, drie grieven aangevoerd.

I. INLEIDING

Hoewel in de uitspraak van de rechtbank over twee verschillende beroepschriften uitspraak is gedaan, richt het hoger beroep zich, gelet op de "belang-jurisprudentie" van uw Afdeling, tot dat deel van de uitspraak dat ziet op de ongewenstverklaring (in de bestreden uitspraak aangeduid als: bestreden besluit 2).

Appellant kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank dat het beroep gegrond is, omdat verweerder in het besluit van 21 december 2006 een onjuiste grondslag, te weten artikel 3.86 Vreemdelingenbesluit 2000, daaraan ten grondslag heeft gelegd. Appellant kan zich echter niet verenigen met het besluit van de rechtbank de rechtsgevolgen van het bestreden besluit op de voet van artikel 8:72, 3^e lid, AWB in stand te laten. Appellant kan zich voorts niet verenigen met de wijze waarop de rechtbank over enkele andere beroepsgronden heeft beslist. Gezien de relatie tussen de verschillende grieven verzoekt appelland Uw Afdeling deze niet slechts op zichzelf maar ook in hun onderlinge samenhang te beoordelen.

II. GRIEF 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen:

2.10 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter ontbeert bestreden besluit 2 een voldoende draagkrachtige motivering, nu artikel 3.86, 3^e lid, Vb 2000 ziet op de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000. Reeds hierom is de voorzieningenrechter van oordeel dat het beroep geregistreerd onder nummer AWB 07/43 gegrond dient te worden verklaard en het bestreden besluit 2 voor vernietiging in aanmerking komt.

Verweerder heeft ter zitting, naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht, aangegeven dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 67 Vw 2000 (memorie van toelichting, Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, nummer 3, p.66) blijkt dat onder een onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis tevens moet worden verstaan een onherroepelijk geworden buitenlandse vonnis. De voorzieningenrechter volgt verweerder in zijn betoog dat er, gelet hierop,

6 juli 2007, pagina 3

aanleiding bestaat voor de voorzieningenrechter om de rechtsgevolgen van bestreden besluit met toepassing van artikel 8:72, 3^e lid, AWB in stand te laten. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan verweerder in zijn standpunt, dat door verzoeker ter zitting niet is weersproken, worden gevolgd, nu op voorhand vaststaat dat verweerder, gevolg gevend aan de opdracht een nieuw besluit te nemen, geen andere beslissing zal nemen dan die waartoe het te vernietigen bestreden besluit reeds strekt.

De rechtbank heeft bij de toepassing van artikel 8:72, 3^e lid, AWB een onjuist criterium gehanteerd. Dat vaststaat dat verweerder in een nieuw besluit geen andere beslissing zal nemen, dan die waartoe het te vernietigen bestreden besluit al strekt, moge zo zijn, het is geen grond voor het in stand laten van rechtsgevolgen. Volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling is voor toepassing van die bepaling in beginsel slechts plaats, indien na de vernietiging van het bestreden besluit *noch slechts één besluit rechtens mogelijk is.*

ABRvS 31 augustus 2001, JV 2001/282

ABRvS 17 oktober 2003, JV 2003/547

Naar mening van appelland is niet uitgesloten dat de hernieuwde beoordeling door verweerder zou kunnen leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar en intrekking van de ongewenstverklaring. Immers, de rechtbank heeft ook het beroep van appelland op bescherming van zijn gezinsleven onder artikel 8 EVRM op onjuiste gronden verworpen (U zie grief 2), en bij een hernieuwde beoordeling door verweerder van appellands bezwaar tegen de ongewenstverklaring kan niet op voorhand worden uitgesloten dat deze niet tot een ander oordeel zal leiden, gelet op het uitgebreide toetsingskader dat bij inbreuken op artikel 8 EVRM geldt. Als voorbeeld wordt verwezen naar Vc 2000, B 2/13, en met name naar 13.2.2 en 13.2.4.

Appelland verwijst in dit verband naar:

ABRvS 3 juni 2004, JV 2004/303.

In deze zaak waren rechtsgevolgen van een foutief gegrond besluit in stand gelaten omdat toepassing van het beleid van de Vc 1994 tot dezelfde beslissing zou leiden als het beleid van Vc 2000. De klacht van appelland, dat het in stand laten van de rechtsgevolgen miskende dat het besluit in strijd was met artikel 8 EVRM, werd verworpen omdat naar aanleiding van een asielaanvraag geen vbtr voor gezinshereniging kon worden verleend. In de onderhavige zaak is de waterscheiding tussen asiel en regulier echter niet van toepassing, zodat de strijdigheid van het besluit met artikel 8 EVRM wel degelijk in de weg staat aan de instandlating van de rechtsgevolgen zoals de rechtbank Breda die in de bestreden uitspraak heeft uitgesproken.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

6 juli 2007, pagina 4

Op grond van al het voorgaande is appellant van mening dat de rechtbank ten onrechte, in strijd met art. 8:72, 3^e lid, AWB, de rechtsgevolgen van het in beroep bestreden besluit in stand heeft gelaten.

III GRIEF 2

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld:

De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit 2 terecht geen schending van het bepaalde in de artikelen 3 en 8 EVRM heeft aangenomen. Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij vreest voor een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, overweegt de voorzieningenrechter dat, los van het feit dat het hier een asielgerelateerde beroepsgrond betreft, niet is gebleken dat verzoeker te vrezen heeft voor vervolging door de Turkse autoriteiten. Met betrekking tot artikel 8 EVRM overweegt de voorzieningenrechter dat uit vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de eerste vraag, die in het onderhavige geval postief dient te worden beantwoord, is of sprake is van een zodanige band tussen verzoeker en zijn partner dat deze een normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt. Gelet op hetgeen verzoeker en zijn partner in dit verband hebben aangevoerd, acht de voorzieningenrechter het begrijpelijk dat zij van mening zijn dat zij een sterke band met elkaar hebben en in een moeilijke situatie verkeren, maar dat, toetsend aan voornoemd objectief juridisch criterium, geconcludeerd dient te worden dat de band tussen verzoeker en zijn partner niet de normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt.

Ook hier heeft de rechtbank een onjuist criterium gehanteerd bij de toetsing van het in beroep bestreden besluit aan artikel 8 EVRM. De vraag, of sprake is van een zodanige band tussen verzoeker en zijn partner dat deze een normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt, heeft onmiskenbaar betrekking op de term "more than the usual emotional ties", zoals door het EHRM in meerdere uitspraken gebezigd. Dit laatste criterium geldt echter primair bij toetsing van (inbreuken op) het gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen. Dit blijkt allereerst uit de jurisprudentie van het EHRM (waar de rechtbank zich in de bestreden uitspraak derhalve ten onrechte op heeft gebaseerd):

*EHRM 26 april 2007, JV 2007/251 (-Nederland)
EHRM 28 februari 2006, JV 2006/274 (- Verenigd Koninkrijk)*

Het criterium is door het EHRM ook toegepast op relaties tussen volwassen verwanten zoals broer en zus:

EHRM 3 juli 2001, JV 2001/303 (-Nederland)

Niet in geschil is dat appellant en zijn partner, mevrouw samen-
wonen in een reële en in voldoende mate met een huwelijk op één lijn te stellen relatie. Zo hebben zij een gemeenschappelijke huishouding, is in overeenstemming met beider geloofsovertuiging een islamitisch huwe-

lijk gesloten en bemoeit appellant zich intensief met de verzorging en opvoeding van zijn stiefzoon. Wanneer op een dergelijke relatie een inbreuk wordt gemaakt dient echter een veel uitgebreidere toets te worden toegepast, en wel de toets aan de criteria zoals ook opgenomen in Vc 2000 B 2/13:

EHRM 18 oktober 2006, JV 2006/417

ABRvS 30 augustus 2006, JV 2006/385.

In deze laatste uitspraak overwoog Uw Afdeling, ten aanzien van de inbreuk op het recht op gezinsleven van twee partners, expliciet:

Het besluit van 28 november 2005 is daarmee toereikend en in overeenstemming met het toetsingskader, uiteengezet in het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 2 augustus 2001 in de zaak tegen Zwitserland (AB 2001, 341), gemotiveerd.

De rechtbank heeft, ten onrechte en in strijd met artikel 8 EVRM, de inbreuk die de ongewenstverklaring maakt op appellants gezinsleven niet getoetst aan de daarvoor geldende criteria en op de daarvoor aangeschreven wijze, maar een rechtens onjuist toetsingskader gehanteerd.

Bij een juiste toetsing van het bestreden besluit aan deze criteria had de rechtbank rekening moeten houden, en zal verweerder (bij gegrondverklaring van grief 1) bij een hernieuwde beoordeling van het bezwaar rekening moeten gaan houden, met de navolgende omstandigheden:

- het feit dat appellant reeds sedert het jaar 2000 in Nederland heeft verbleven en zich in die periode niet aan het Vreemdelingtoezicht heeft onttrokken;
- het feit dat sedert appellants laatste strafbare feit inmiddels 9 jaar is verstreken (ter vergelijking: in de zaak *betreffende het feit van vergelijkbaar ernstige aard, en lagen tussen de strafbare feiten en laatste nationale beslissing 6 jaar*);
- het feit dat de door verweerder van de officier van justitie overgenomen vergelijkbare strafmaat aantoonbaar onjuist is, nu de door laatstgenoemde aangehaalde Polaris-richtlijn, in combinatie met de Richtlijn voor Strafvordering, Opiumwet (Staatscourant 2000, 250 en 2004, 246) bij recidive van soortgelijke delicten binnen 5 jaar een verhoging van de strafeis voorschrijft van 10%, en niet de door verweerder in navolging van de officier van justitie gebezigde verdriedubbeling van de strafmaat;
- het feit dat appellants stiefzoon slechts de Nederlandse (en niet mede de Turkse) nationaliteit heeft, zodat niet vaststaat dat ook hij als gezinslid toestemming zal krijgen om legaal in Turkije te verblijven – zoals ook voor *niet vaststond dat hij met zijn vrouw legaal in Italië zou kunnen verblijven*;
- het feit dat appellants stiefzoon in Nederland is geboren en altijd in Nederland, en de daar bestaande culturele en taalkundige omgeving, heeft gewoond zodat het voor hem een "radical upheaval" zou zijn om appellant en zijn biologische moeder naar Turkije te volgen (vgl: EHRM 31 januari 2006, JV 2006/89, *v. Nederland*)

- het feit dat appellants partner zelf ook in Nederland is geboren en altijd woonachtig is geweest, geen familie in Turkije heeft noch enige binding met dat land¹, zodat van haar bezwaarlijk kan worden gevergd zich met appellant in Turkije te vestigen om het gezinsleven in stand te houden (vgl: EHRM 31 januari 2006, JV 2006/89, v. Nederland);
- het feit dat appellant en zijn partner inmiddels 3 jaar samenwonen, en – bij gebreke van documenten voor een burgerlijk huwelijk – in juli 2005 een religieus (islamitisch) huwelijk hebben gesloten.

Gelet op al het voorgaande komt de bestreden uitspraak naar mening van appellant in aanmerking voor vernietiging, omdat deze in strijd is met het bepaalde in art. 8 EVRM.

IV GRIEF 3

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld:

De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit 2 terecht geen schending van het bepaalde in de artikelen 3 en 8 EVRM heeft aangenomen. Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij vreest voor een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, overweegt de voorzieningenrechter dat, los van het feit dat het hier een asielgerelateerde beroepsgrond betreft, niet is gebleken dat verzoeker te vrezen heeft voor vervolging door de Turkse autoriteiten. Met betrekking tot artikel 8 EVRM overweegt de voorzieningenrechter dat uit vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de eerste vraag, die in het onderhavige geval positief dient te worden beantwoord, is of sprake is van een zodanige band tussen verzoeker en zijn partner dat deze een normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt. Gelet op hetgeen verzoeker en zijn partner in dit verband hebben aangevoerd, acht de voorzieningenrechter het begrijpelijk dat zij van mening zijn dat zij een sterke band met elkaar hebben en in een moeilijke situatie verkeren, maar dat, toetsend aan voornoemd objectief juridisch criterium, geconcludeerd dient te worden dat de band tussen verzoeker en zijn partner niet de normaal gebruikelijke band tussen twee partners overstijgt.

Ook bij de toets van het besluit van verweerder aan art. 3 EVRM heeft de rechtbank in haar uitspraak een onjuist toetsingskader gehanteerd.

Vooropgesteld moet worden dat de aan deze overweging kennelijk ten grondslag liggende gedachte, dat een beroep op art. 3 EVRM als "asielgerelateerde beroepsgrond" in een ongewenstverklaringsprocedure van relatieve betekenis zou zijn, onjuist is. Ook in ongewenstverklaringsprocedures kan – en in voorkomende gevallen: moet – een besluit van verweerder in beroep vol worden getoetst aan art. 3 EVRM.

Vgl.: ABRvS 13 december 2004, JV 2005/60.

¹ Bron: Rapport van bevindingen inzake de ongewenstverklaring van de heer december 2005, betreffende gehoor

De maatstaf die de rechtbank heeft gehanteerd, is dat *niet is gebleken dat verzoeker te vrezen heeft voor vervolging door de Turkse overheid*. Deze maatstaf is om meerdere redenen onjuist.

In de eerste plaats is in het bestuursrecht in het algemeen, en met name in het vreemdelingenrecht, bewijsrechtelijk de juiste maatstaf of het door een vreemdeling gestelde *aannemelijk* is, niet of het gebleken is.

Vgl.: ABRvS 5 april 2007, JV 2007/256.

Zulks blijkt ten aanzien van toetsing aan art. 3 EVRM ook expliciet uit de tekst van de wet:

Art. 29, eerste lid onder b Vw 2000.

De rechtbank heeft derhalve een onjuist bewijsrechtelijk kader gebruikt bij de toetsing van het bestreden besluit aan deze beroepsgrond.

In de tweede plaats is voor beantwoording van de vraag of een ongewenstverklaring in strijd komt met artikel 3 EVRM niet van belang of een vreemdeling te vrezen heeft voor vervolging door de overheid van zijn land van herkomst. Vrees voor vervolging is het criterium uit het Vluchtelingenverdrag. Bepalend voor de toets van het in beroep bestreden besluit aan art. 3 EVRM is of *aannemelijk* is dat appellant bij terugkeer naar Turkije een *reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM*. Vervolging door de overheid is daarvoor geen *conditio sine qua non*. Immers, ook vervolging door derden kan voor een vreemdeling een reëel risico op schending op artikel 3 EVRM opleveren. Bovendien lijkt de rechtbank zich in de bestreden uitspraak met name te hebben uitgelaten over de strafrechtelijke vervolging van appellant bij terugkeer in Turkije, terwijl vervolging en handelingen in strijd met artikel 3 EVRM ook buiten een strafrechtelijk kader kunnen voorkomen.

In dit kader wijst appellant op het feit dat het juridisch toetsingskader van een gesteld beroep op artikel 3 EVRM door een vreemdeling thans aan ingrijpende veranderingen onderhevig is. In navolging van de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak die op 23 mei 2007 *final* werd, heeft verweerder besloten het nationale toetsingskader in dergelijke situaties ingrijpend te wijzigen². Thans geldt dat als een vreemdeling tot een kwetsbare minderheidsgroep in zijn land van herkomst behoort – waarbij van belang kan zijn dat hij persoonlijk reeds nadelige gevolgen heeft ondervonden als lid van deze groep – en deze groep in het algemeen geen bescherming tegen mensenrechtenschendingen kan verkrijgen, kan worden aangenomen dat deze vreemdeling bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Appellant dient, als Koerd die in het verleden politiek actief is geweest en bovendien zich aan de dienstplicht heeft onttrokken, te worden aangemerkt als lid van een kwetsbare

² Zie Persbericht Ministerraad 22 juni 2007, www.regering.nl

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

6 juli 2007, pagina 8

minderheidsgroep in Turkije. Daarbij is van belang dat hij reeds eerder bij terugkeer in Turkije een week gedetineerd is geweest en daarbij is mishandeld. Nu de detentie en de mishandeling door de Turkse overheid plaatsvonden, kon en kan appellant tegen een zodanige behandeling bij terugkeer in Turkije geen bescherming verkrijgen.

Naar mening van appellant moet, althans kan, toepassing van het hierboven omschreven toetsingskader op de door hem gestelde feiten, ook wanneer deze niet *allemaal* aannemelijk worden geacht, leiden tot de conclusie dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM loopt. In dat geval dient vervolgens, gelet op de jurisprudentie van uw Afdeling, een ander toetsingskader te worden toegepast bij de beoordeling van de ongewenstverklaring, nu de situatie dat een vreemdeling op grond van art. 3 EVRM niet wordt uitgezet maar ook geen rechtmatig verblijf heeft tot uitzonderingen moet worden beperkt:

ABRvS 2 juni 2004, JV 2004/279

De rechtbank heeft bij de toetsing van het bestreden besluit aan deze beroepsgrond derhalve ook een inhoudelijk onjuist toetsingskader gebruikt.

Naar mening van appellant komt de bestreden uitspraak derhalve in aanmerking voor vernietiging omdat deze in strijd is met art. 3 EVRM.

REDENEN WAAROM

Appellant zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 1 juni 2007 te vernietigen, alsmede het besluit tot ongewenstverklaring van 21 december 2006 te vernietigen, met opdracht aan verweerder opnieuw op het bezwaarschrift tegen de ongewenstverklaring te beslissen, althans de zaak te verwijzen naar de rechtbank 's-Gravenhage, dan wel de zaak zelf af te doen, kosten rechtens

Gemachtigde: mr. M.F. Wijngaarden

Bijlage